

ELEMENTS D'INTERÈS DE L'ITINERARI

POBLACIÓ DE BAGÀ

POBLACIÓ MIEVIAL DEL S.XIII
FUNDADA PELS BARONS DE
PINÓS, CONSIDERADA LA
CAPITAL DE L'ALT BERGUEDÀ.

GORGS TORRENT DE LA FONT DEL FAIG

TORRENT DE LA FONT DEL FAIG,
A LA ZONA DELS EMPEDRATS,
AMB DIVERSOS GORGS I SALTS
D'AIGUA.

VIA DEL NICOLAU

ANTIC TRAÇAT D'UN
FERROCARRIL DESTINAT AL
TRANSPORT DE FUSTA ENTRE
GISCLARENY I GUARDIOLA DE
BERGUEDÀ.

BULLIDOR DE LA LLET

CANAL DE SORTIDA DEL
BULLIDOR DE LA LLET,
SURGÈNCIA ENTRE LES ROQUES.

PONT PENJANT VIA DEL NICOLAU

TRAM DE PONT PENJANT DE LA
VIA TURÍSTICA DEL NICOLAU,
QUE ES VA REHABILITAR A L'ANY
2009.

CASCADA CUA DE CAVALL

CASCADA DE LA CUA DE CAVALL,
ALS EMPEDRATS, TORRENT DE LA
FONT DEL FAIG, AMB DIVERSOS
SALTS I GORGS.

RESCLOSA AL RIU BASTARENY

RIU QUE NEIX A L'ADOU DEL
BASTARENY I ÉS AFLUENT DE
CAPÇALERA PER LA DRETA DEL
LLOBREGAT.

SALT I GORG DEL PONT DE SANT JOAN

SALT I GORG DEL PONT DE SANT
JOAN, AL RIU BASTARENY,
PRÒXIM A L'ÀREA D'ESTADA.

VISTES DEL CAP DE LA BOIXASSA

VISTES DES DE LA VIA DEL
NICOLAU, DEL CAP DE LA
BOIXASSA, CIM DE 1.825 m A LA
SERRA DE MOIXERÓ.

ERMITA SANT JOAN DE L'AVELLANET

ERMITA ROMÀNICA DE SANT
JOAN DE L'AVELLANET, DEL
SEGLE XII.

MEDI FÍSIC

SITUACIÓ:

El punt de partida és a la població de Bagà, bonic poble medieval del Segle XIII, considerat la capital de l'Alt Berguedà, i un dels punts d'entrada al Parc Natural del Cadí-Moixeró. S'accedeix per la carretera C-16 entre Berga i el Túnel del Cadí.

GEOLOGIA:

El Parc Natural del Cadí-Moixeró és un espai d'interès natural de Catalunya, que comprèn el conjunt de serres prepirinenques del Cadí i de Moixeró. Està situat a cavall de les comarques del Berguedà, l'Alt Urgell i la Cerdanya. El cim més alt es diu Puig de la Canal Baridana o Vulturó de 2.648 m, Moixeró (2.409 m), el massís del Pedraforca (2.506 m) i gran part de la Tosa d'Alp (2.536 m) i el Puigllançada (2.409 m). Té una superfície de 41.342 ha. Aquesta àrea està protegida des de 1983 en ser declarada Parc Natural per decret del 15 de juliol de 1983 de la Generalitat de Catalunya.

Es tracta d'un espai d'interès geològic, especialment rellevant dins la història i evolució geològica de la serralada pirinenca. Les estructures tectòniques dels materials que hi afloren, principalment mesozoics i terciaris, constitueixen un registre de la tectònica alpina als Pirineus, amb nombrosos exemples d'estructures de plegament i encavalcament, entre les quals destaca el mantell de corriment del Pedraforca. La serra del Cadí representa una de les unitats estructurals més extenses i importants del Pirineu català. A més de la tectònica, també cal destacar la importància d'aquest espai en els vessants estratigràfic (en especial els terrenys triàsics que formen la unitat del Cadí) i geomorfològic.

El relleu actual es formà durant l'era terciària, a conseqüència de l'orogènesi pirinenca, i es caracteritza per la seva estructura plegada, amb alineacions de plecs orientats rígidament en direcció W-E i bolcats vers el nord, i per la forta empremta de l'erosió quaternària, especialment la fluvial, que ha donat lloc a profundes valls encaixades.

CLIMA-VEGETACIÓ-FAUNA:

El clima es caracteritza per un règim de temperatures baixes al llarg de tot l'any i una notable pluviositat (més de 1.200 mm anuals); una gran part de les precipitacions són de neu, i als cims el període d'innivació s'allarga de novembre a abril.

Es coneixen unes 1.400 espècies i subespècies vegetals al parc, xifra que representa aproximadament la tercera part de la flora de Catalunya. Les més freqüents són les de distribució eurosiberiana i submediterrània, com el pi roig, el faig i el roure martinenc. Aproximadament un centenar d'espècies es consideren endèmiques.

La presència dels animals és rica i variada. Els ocells són els vertebrats més fàcils d'observar i més diversos, amb unes 130 espècies representades. Les més emblemàtiques són el picot negre, que protagonitza el logotip del parc, el gall fer i el mussol boreal. Hi ha una seixantena d'espècies de mamífers, encara que són difícils de veure, especialment la vintena de ratpenats o el llop. El de més fàcil observació és l'isard, mentre que en un terme mitjà figuren el cérvol, el cabriol, el porc senglar, la marmota i l'esquirol. Rèptils com la sargantana roquera, la sargantana marró i la serp d'aigua; amfibis com el tritó pirinenc; i un gran nombre d'invertebrats completen el catàleg faunístic.

FAUNA I FLORA DE L'ENTORN

El Parc natural de muntanya del Cadí-Moixeró es va crear el juliol de 1983 com a necessitat de protegir l'àrea de la serra del Cadí. Té una superfície de 41.342 hectàrees, un dels parcs naturals més grans de Catalunya conjuntament amb el recent Parc Natural de l'Alt Pirineu. Està format per tres comarques: l'Alt Urgell, el Berguedà i la Cerdanya. Destaca el Pedraforca, el qual constitueix una de les muntanyes amb més atractiu i tradició de l'alpinisme català ja que constitueix un arriscat i bell indret d'escalada. Per tant és un dels símbols de l'excursionisme de Catalunya. El parc natural, que té més de 400 km de senders senyalitzats, està travessat per dos senders de gran recorregut (GR) de nord a sud, el GR 4 (Alp - La Pobla de Lillet), amb una variant a Bagà, i el GR 7 (La Seu d'Urgell - Tuixén). N'hi trobem un tercer que discorre longitudinalment, el GR 107 (Camí dels Bons Homes). També podem donar la volta al Parc mitjançant el GR 150 o anar per la carena, variant GR 150.1.

PICOT NEGRE

Nom científic: Dryocopus martius

Família: Piciformes

Descripció: És el més gran dels picots amb els seus 46 cm de llargària total i 67-73 cm d'envergadura alar.

Pesa entre 300 i 350 g. Color negre amb els ulls grocs i el bec de color clar.

El mascle té tot el pili roig i la femella una taca roja al clatell. Es el símbol del Parc Natural

Alimentació: Menja cireres i llavors, tot i que la base de la seua dieta són les formigues.

Hàbitat: Viu a les fagedes i boscs muntanyencs de coníferes. A Catalunya a les àrees pirinenques de boscos subalpins

TRENCAPINYES

Nom científic: Loxia curvirostra

Família: Fringillidaeas

Descripció: És un dels fringil·lids més grossos, ja que fa 16 cm i pot arribar a pesar 48 g, amb una envergadura de 29 cm. En els mascles domina el vermell rajol, En la femella, en canvi, la coloració dominant és la marró oliva amb carpó i sota del cos groguencs. Té el cap molt voluminós i la cua fortament enforcada.

Alimentació: S'alimenta gairebé exclusivament de llavors de coníferes, principalment de picea i avet, però també pi.

Hàbitat: És abundant i regular als boscos de coníferes pirinencs i prepirinencs (pinedes de pi negre, avetoses, etc.)

ISARD

Nom científic:

Família: Bòvids.

Descripció: Mamífer d'aspecte semblant a la cabra que fa uns 70-85 cm d'altura i uns 100-130 cm de llargada.

Pesa entre 30 i 50 kg. Té la pell recoberta de pèls de color marró groguenc, amb una ratlla més fosca a l'esquena i una franja més clara als costats del coll. Té dues banyes petites i primes.

Alimentació: Menja herba. És un animal remugant.

Hàbitat: Alta muntanya. Durant l'estiu pugen als cims més alts i durant l'hivern baixen fins a la vora dels boscos.

CABIROL

Nom científic: Capreolus capreolus

Família: Càndids

Descripció: Mamífer que té una alçada a la creu de només 76 centímetres com a màxim i un pes d'entre 15 i 30 kg.

Els mascles presenten banyes petites de tres puntes que muden cada any a principis de l'hivern.

El pelatge és marró-vermellós en ambdós sexes durant l'estiu, tornant-se grisenc a l'hivern

Alimentació: S'alimenta bàsicament de fulles d'arbusts i arbres petits, així com de baies i de brots tendres.

Hàbitat: Viu a zones boscoses per qualsevol part de Catalunya ja que va ser objecte de reintroducció.

AVET

Nom científic: Abies alba

Família: Pinàcies

Descripció: És un arbre alt, que de vegades té uns 40 i 50 m d'alçada. El tronc és de color cendra (un blanc gris).

Té les branques perpendiculars al tronc. Les fulles són perennes i linears 1'5-3 cm que són de color

floreix a l'abril i al maig, les flors solen trobar-se a les branques superiors. El seus fruits són les pinyes.

Les fulles són linears, amb l'extrem arrodonit; fan 3-4 cm de longitud i 3-4 mm d'amplada.

Hàbitat: Viu a l'alta muntanya entre els 1200-2000 m, en terres permeables dels Pirineus.

ROURE MARTINENC

Nom científic: Quercus pubescens

Família: Fagàcies

Descripció: Arbre caducifoli que pot arribar als 15-20 m d'alçada i que fa una gran i ampla capçada, tot i que no és tan espessa com la de les alzines. La seva escorça és fosca i arrugada. Les fulles fan entre 4 i 15 cm de longitud i tenen forma lobulada. El fruit (la gla) és arrodonit (1-2 cm) i allargat (2-4 cm), i està cobert per una mena de barret anomenat cúpula. Floreix durant els mesos d'abril i maig.

Hàbitat: Es troba a la muntanya mitjana i altres als vessants dels Pirineus.

ROSER SALVATGE

Nom científic: Rosa canina

Família: Rosàcies

Descripció: Arbust caducifoli que fa 1'5-2 m d'alçada i que té branques amb agullons ganxuts. Les fulles són compostes amb 5-7 foliols dentats. Floreix durant els mesos de maig a juliol. Les flors són blanques o lleugerament rosades; tenen 5 sèpals, 5 pètals i molts estams. El fruit (múltiple) és un receptacle vermellós i allargat que conté petits fruits a l'interior. Es reproduïx per llavors i per rebrotos de la base del roser.

Hàbitat: Viu a la muntanya mitjana de tot el país. Es presenten en boscos, senders, i a les vores de camins.

BOIX

Nom científic: Buxus sempervirens

Família: Buxàcies

Descripció: Arbre perennifoli que pot arribar fins als 4-5 m d'alçada, tot i que generalment presenta forma arbustiva.

La seva escorça és llisa i marronosa quan és jove; després es torna grisosa i es va clivellant.

Les fulles són oposades, amb el marge sencer i tenen forma allargada i oval; fan 2-3 cm de longitud

i 1 cm d'amplada. Són de color verd lluent pel davant i verd més clar pel darrera.

Hàbitat: Creix en sòls calcaris, tant al sol com a l'ombra. Forma part del bosc de roureda a la muntanya mitjana.